

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	6
Natuurbescherming	12
Planschade	13
Ambtenarenrecht	15
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	15
Volksverzekeringen	16
Sociale zekerheid overig	17
Bestuursrecht overig	19
Arbeidsomstandigheden	19
Bibob	19
Open overheid	22
Verkeer	23
Vreemdelingenrecht	24
Asiel	24
Vreemdelingenbewaring	26

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 64

Grote Kamer ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:213](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen (L).

Awb

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.33 lid 2 onder a

VERTROUWENSBEGINSEL. WABO. Intrekking omgevingsvergunning. Uitspraak volgend op conclusie staatsraad AG van 21-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3420](#). Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel kan ook ruimte bestaan zonder een uitdrukkelijke toezegging van het bestuursorgaan. Ook een andere omstandigheid kan leiden tot een gerechtvaardigd vertrouwen. Zo zal het onder omstandigheden op de weg van het bestuursorgaan liggen om uit eigen beweging, in aanvulling op concreet gevraagde informatie, mededelingen te doen over een (mogelijk) op handen zijnde verandering van de situatie, bijvoorbeeld in geval van een bestaande concrete aanleiding of bestaand voornemen om een zeker besluit te nemen. Onder omstandigheden zullen aan het achterwege blijven van een dergelijke mededeling gerechtvaardigde verwachtingen kunnen worden ontleend over de wijze waarop het bestuursorgaan gebruik zal maken van zijn bevoegdheden.

I.c. wordt geoordeeld dat er geen schade is geleden op grond van het gerechtvaardigde vertrouwen bij [appellant sub 2]. Dit heeft tot gevolg dat de ABRS in deze zaak niet toekomt aan een bespreking van voormelde conclusie van 21-08-2024 over de gevolgen die een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel kan hebben voor een verplichting van het bestuur om schade aan de betrokkene te vergoeden.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo".

JnB 2025, 65

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:204](#)

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Awb 6:22, 7:2

HOREN. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank de schending van de hoorplicht met toepassing van artikel 6:22 van de Awb heeft kunnen passeren. Hierbij wordt van belang geacht dat [appellant] bij de rechtbank, vertegenwoordigd door zijn rechtsbijstandverlener, in de gelegenheid is gesteld om zijn standpunten naar voren te brengen. De enkele stelling van [appellant] dat hij, zou hij zijn gehoord, over een verweerschrift, een advies van de bezwaarschriftencommissie en een verslag van de hoorzitting zou hebben beschikt en die stukken had kunnen gebruiken voor de onderbouwing van zijn bezwaren is in dit geval onvoldoende om aan te nemen dat [appellant] door het niet horen in zijn belangen is geschaad.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 66

CBb, 14-01-2025, [ECLI:NL:CBB:2025:7](#)

minister van Economische Zaken en Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM)
6

Telecommunicatiewet (hierna: Tw)

REDELIJKE TERMIJN. Wijziging jurisprudentie. In navolging van de uitspraak van de ABRS van 20 november 2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:4761](#), onder 15) en in het belang van de rechtseenheid beoordeelt het CBb in boetezaken voortaan ambtshalve of de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6 van het EVRM, is overschreden. Het CBb komt hiermee terug van zijn oordeel hierover in de uitspraak van 12 oktober 2017 ([ECLI:NL:CBB:2017:326](#), onder 12.3).

[...] 1.3 Met het op 23 juli 2019 verzonden besluit (boetebesluit) heeft de minister aan [naam 1] onder meer een boete opgelegd van € 2.500,- wegens overtreding van artikel 3.13, eerste lid in samenhang gezien met artikel 10.15, eerste lid, van de Tw. [...]

6.1 In navolging van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 20 november 2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:4761](#), onder 15) en in het belang van de rechtseenheid beoordeelt het College in boetezaken voortaan ambtshalve of de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6 van het EVRM, is overschreden. Het College komt hiermee terug van zijn oordeel hierover in de uitspraak van 12 oktober 2017 ([ECLI:NL:CBB:2017:326](#), onder 12.3). In verband met het voorgaande heeft het College de Staat als partij aangemerkt

6.2 In een bestraffende zaak als de onderhavige geldt het uitgangspunt dat de redelijke termijn voor een procedure in drie instanties (bezwaar, beroep en hoger beroep) in beginsel is overschreden als die procedure in haar geheel langer duurt dan vier jaar. Daarbij geldt als uitgangspunt dat de bestuurlijke fase in beginsel een jaar mag duren, de beroepsfase ook een jaar en de hoger beroepsfase twee jaar. De redelijke termijn begint op het moment waarop een handeling wordt verricht waaraan de betrokkene in redelijkheid de verwachting kan ontleenen dat hem een bestuurlijke boete wordt opgelegd. De in aanmerking te nemen termijn eindigt op het moment waarop de rechter uitspraak doet in de procedure over het geschil dat de betrokkene en het bestuursorgaan verdeeld houdt.

6.3 In dit geval is de redelijke termijn aangevangen met het voornemen tot boeteoplegging van 5 juni 2019. Op het moment van deze uitspraak is de redelijke termijn met één jaar en ruim zeven maanden overschreden. Deze overschrijding is volledig toe te rekenen aan de rechterlijke fase. In de gevallen waarin de redelijke termijn met meer dan twaalf maanden is overschreden handelt het College naar bevind van zaken. Het College ziet aanleiding de boete te matigen met 20% tot een bedrag van € 2.000,-. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 67

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:211](#)

burgemeester van Nuenen.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. SAMENHANG. Sluiting woning en schuur voor drie maanden. I.c. staan woning en schuur op hetzelfde omheinde perceel op een afstand van negen meter van elkaar. Dat is op zichzelf onvoldoende om aan te nemen dat de woning en schuur als één geheel moeten worden beschouwd. De schuur is niet bouwkundig met de woning verbonden en was dus ook zelfstandig toegankelijk. Evenmin is sprake van omstandigheden die duiden op een functionele samenhang. In de schuur lagen verder alleen materialen opgeslagen voor de boomkwekerij. Er is niets dat er op wijst dat de schuur op enigerlei wijze met de woonfunctie was verbonden of mede ten dienste van de woning stond of vice versa. In dit geval zijn alleen in de schuur drugs aangetroffen en zijn in de woning of elders op het perceel geen daaraan gerelateerde goederen aangetroffen. De conclusie is dat er geen zodanige relatie tussen woning en schuur bestaat dat deze als één geheel moeten worden beschouwd. Dit betekent dat de burgemeester op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet niet bevoegd was om de woning te sluiten. Het feit dat het om een grote hoeveelheid drugs ging en dus om een ernstige overtreding maakt niet dat de burgemeester om die reden toch van de samenhang mocht uitgaan of anderszins bevoegd was de woning te sluiten. Hij was wel bevoegd om de schuur te sluiten en mocht van deze bevoegdheid gebruikmaken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 68

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 31-12-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:13160](#)

college van burgemeester en wethouders van Lansingerland, het college.

Omgevingswet 1.1, bijlage 5.1 lid 1 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. AFWEGING. PARTICIPATIE. ETFAL.

Omgevingsvergunning vervangen dak en verhogen nok (dakopbouw) woning. I.c. wordt geen aanleiding gezien gelet op wat is aangevoerd om het besluit te schorsen. Er is ook geen reden om als maatregel te treffen dat vergunninghouder de steigers moet weghalen. Dit betekent dat vergunninghouder niet hoeft te stoppen met de werkzaamheden. Daarbij staat voorop dat vergunninghouder bouwt voor eigen rekening en risico. De gevolgen zijn omkeerbaar. Verder ziet de voorzieningenrechter vooralsnog geen evidente onrechtmatigheden die ertoe leiden dat de vergunning in bezwaar geen stand kan houden.

JnB 2025, 69

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 12-12-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:6862](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Laren.

Omgevingswet 22.1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

Omgevingsplan Laren

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. PADELBANEN. ETFAL.

Omgevingsvergunning vervanging drie tennisbanen door vijf padelbanen. Tussen partijen is niet in geschil dat de bouw van de padelbanen in strijd is met het Omgevingsplan en dat binnen het Omgevingsplan geen binnenplanse afwijkingsmogelijkheid is opgenomen. Dit betekent dat voor het bouwplan een omgevingsvergunning nodig is voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit. Niet is gebleken dat aan het bestreden besluit zodanige gebreken kleven dat de verleende omgevingsvergunning geen stand zou kunnen houden in bezwaar. Tegen die achtergrond weegt de voorzieningenrechter het belang van vergunninghouder bij het kunnen uitvoeren van de omgevingsvergunning zwaarder dan het belang van verzoekers bij het voorkomen van een mogelijk risico op geluid en verkeershinder. De belangen van verzoekers wegen niet zo zwaar dat onverwijlde spoed het nodig maakt om een voorlopige voorziening te treffen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 70

Grote Kamer ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:213](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen (L).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33 lid 2 onder a

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. VERTROUWENSBEGINSSEL. CONCLUSIE STAATSRAAD AG. Intrekking omgevingsvergunning bouwen rijhal met ponystalling.

Uitspraak volgend op conclusie staatsraad AG van 21-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3420](#). I.c wordt geoordeeld dat er geen schade is geleden op grond van het gerechtvaardigde vertrouwen bij appellant sub 2. Dit heeft tot gevolg dat de ABRS in deze zaak niet toekomt aan een bespreking van voormelde conclusie van 21-08-2024 over de gevolgen die een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel kan hebben voor een verplichting van het bestuur om schade aan de betrokkene te vergoeden.

[...] Vertrouwensbeginsel

[...] 13.3. De Afdeling benadrukt allereerst dat de bevoegdheid om een eerder verleende omgevingsvergunning onder omstandigheden in te trekken, bij wet aan het college is toegekend. De enkele omstandigheid dat een vergunninghouder mogelijk niet bekend is met deze bevoegdheid, vormt niet zonder meer een belemmering voor intrekking. Ook is voor intrekking van een omgevingsvergunning voor bouwen niet vereist dat in de vergunning of bij de verlening daarvan, of in een later stadium voorafgaand aan een concreet voornemen tot intrekking, door het betrokken bestuursorgaan al op de wettelijke mogelijkheid van intrekking is gewezen. Dit geldt ook wanneer de vergunninghouder al handelingen heeft verricht met gebruikmaking van de vergunning of andere (financiële) belangen bij behoud van de vergunning heeft. Het bestuursorgaan moet bij het nemen van een besluit tot intrekking van een omgevingsvergunning voor bouwen ook de belangen van de vergunninghouder in zijn afweging betrekken, maar als de belangen bij intrekking zwaarder wegen, is het bestuursorgaan in dergelijke gevallen niet zonder meer gehouden om van gebruikmaking van de bevoegdheid tot intrekking af te zien, of om de vergunninghouder in verband met de intrekking schadevergoeding of nadeelcompensatie toe te kennen. De houder van een omgevingsvergunning kan, gelet op de in de Wabo opgenomen bevoegdheid tot intrekken van die vergunning, aan de omgevingsvergunning zelf niet het gerechtvaardigd vertrouwen ontnemen dat deze vergunning (in de omstandigheden die in de wet zijn genoemd) nooit zal worden ingetrokken. Het beroep van [appellant sub 2] op het vertrouwensbeginsel moet in dit licht worden beoordeeld.

[...] 13.4.2. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel kan ook ruimte bestaan zonder een uitdrukkelijke toezegging van het bestuursorgaan. Ook een andere omstandigheid kan leiden tot een gerechtvaardigd vertrouwen. Zo zal het onder omstandigheden op de weg van het bestuursorgaan liggen om uit eigen beweging, in aanvulling op concreet gevraagde informatie, mededelingen te doen over een (mogelijk) op handen zijnde verandering van de situatie, bijvoorbeeld in geval van een bestaande concrete aanleiding of bestaand voornemen om een zeker besluit te nemen. Onder omstandigheden zullen aan het achterwege blijven van een dergelijke mededeling gerechtvaardigde verwachtingen kunnen worden ontleend over de wijze waarop het bestuursorgaan gebruik zal maken van zijn bevoegdheden.

[...] 13.7. De Afdeling komt op grond van het voorgaande tot de conclusie dat [appellant sub 2] er na het e-mailbericht van 21 september 2017 op mocht vertrouwen dat het college op korte termijn en zonder wijziging van de omstandigheden, geen gebruik zou maken van zijn bevoegdheid om de in 2002 verleende vergunning voor het bouwen van de rijhal met ponystalling in te trekken. Dit vertrouwen heeft het college echter niet geschonden door op 2 juni 2020 tot intrekking van de

vergunning over te gaan. Op dat moment kon - als gevolg van het tijdverloop - op grond van het e-mailbericht van 21 september 2017 geen gerechtvaardigd vertrouwen meer bestaan dat niet tot intrekking van de vergunning zou worden overgegaan.

Het betoog van het college slaagt in zoverre. Het betoog van [appellant sub 2] slaagt niet.

13.8. Wel is in de periode tussen de ontvangst door [appellant sub 2] van de brief op 30 september 2019 en de ontvangst door [appellant sub 2] van het e-mailbericht van 15 oktober 2019 sprake geweest van gerechtvaardigd vertrouwen bij [appellant sub 2] dat het college geen gebruik zou maken van zijn bevoegdheid om de vergunning in te trekken. De Afdeling stelt echter vast dat in die periode door [appellant sub 2] geen kosten zijn gemaakt of anderszins handelingen zijn verricht in het gerechtvaardigde vertrouwen dat de vergunning niet zou worden ingetrokken, die door de intrekking tot schade of nadeel hebben geleid. [appellant sub 2] heeft dat ook niet gesteld. Voor zover [appellant sub 2] schade opvoert die hij heeft geleden als gevolg van de aankoop van het perceel in het gerechtvaardigde vertrouwen dat hij gebruik zou kunnen maken van de vergunning voor de rijhal met ponystalling, gaat het blijkens het voorgaande niet om vertrouwen dat het college heeft geschonden door de vergunning op 2 juni 2020 in te trekken. Voor zover [appellant sub 2] heeft gewezen op bouwwerkzaamheden aan spanten voor de rijhal met ponystalling, die elders plaatsvonden, overweegt de Afdeling dat deze volgens [appellant sub 2] al vanaf april 2019 zijn uitgevoerd. Bouwwerkzaamheden op de locatie zelf hebben pas na 15 oktober 2019 plaatsgevonden. Dat betekent dat er geen verband bestaat tussen het gedurende de beperkte periode tussen 30 september 2019 en 15 oktober 2019 aanwezige gerechtvaardigde vertrouwen dat de vergunning in stand zou kunnen blijven en de uitvoering van de bouwwerkzaamheden. Er is derhalve geen schade geleden op grond van het gerechtvaardigde vertrouwen bij [appellant sub 2].

13.9. Dit heeft tot gevolg dat de Afdeling in deze zaak niet toekomt aan een bespreking van de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal over de gevolgen die een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel kan hebben voor een verplichting van het bestuur om schade aan de betrokkene te vergoeden. [...]

JnB 2025, 71

MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4628](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Land van Cuijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 onder a onder 2o

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 lid 7

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning voor monomestvergister. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 4, onderdeel 7, van bijlage II bij het Bor blijkens de redactie betrekking heeft op een installatie voor co-vergisting en niet voor monovergisting. In onderdeel 7 staat namelijk dat het onderdeel van toepassing is op een bewerkingsprocedé dat ziet op het vergisten van ten minste 50% mest met uitwerpselen en nevenbestanddelen. Bij monovergisting gaat het - alleen - om de bewerking van mest. Bij monovergisting is mest dus het enige bestanddeel voor het produceren van gas, terwijl bij co-vergisting naast mest ook andere bestanddelen worden toegevoegd zoals biomassa. Steun voor deze opvatting vindt de rechtbank verder in de nota van toelichting bij het Besluit omgevingsrecht, waarbij onderdeel 7 is geïntroduceerd. Daarin staat kort weergegeven dat onderdeel 7 betrekking heeft op een installatie voor co-vergisting bij een agrarisch bedrijf.

JnB 2025, 72

MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4571](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, het college.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

Crisis- en herstelwet (Chw) hoofdstuk 1, afdeling 2

Wet Luchtvaart 8.9 lid 1

WABO(-milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning zonneveld.

CHW. Wisselende en impliciete informatievoorziening van zowel college als rechtbank. I.c.

wordt het niet redelijk geacht, en uit een oogpunt van rechtsbescherming ook ongewenst, om wat Kempen Airport heeft aangevoerd met het nadere stuk van 22-08-2024 buiten

beschouwing te laten. Verwijzing naar ABRS 06-08-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2959](#).

ONTBREKEN VOOROVERLEG BELANGHEBBENDEN. De Wabo kent geen verplichting om overleg te voeren met belanghebbenden voorafgaande aan het verlenen van een

omgevingsvergunning. In dit geval kan ook aan het zorgvuldigheidsbeginsel een dergelijke verplichting niet worden ontleend. GELUID. RELATIVITEITSVEREISTE. De norm van een

goede ruimtelijke ordening ziet ook op de belangen van betrokken bedrijven bij een

ongestoorde uitoefening van hun bedrijf als het gaat om de borging van goed woon- en

leefklimaat. Degene die een bedrijf uitoefent kan, omdat hij geconfronteerd kan worden met

klachten van de bewoners van een woning over de milieugevolgen van zijn bedrijf, aanvoeren

dat in de omgeving vanwege de milieugevolgen van zijn bedrijf geen aanvaardbaar woon- en

leefklimaat is gewaarborgd. Verwijzing naar ABRS 11-11-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), r.o

10.6. LUCHTHAVENBESLUIT. Als geen strijd bestaat met het luchthavenbesluit, zoals in dit

geval, moet het luchthavenbesluit niet in acht worden genomen. Het college diende bij de

beslissing over de omgevingsvergunning om af te wijken van het bestemmingsplan wel

rekening te houden met het belang van de luchthaven en van de vliegveiligheid.

Ongegrond beroep.

JnB 2025, 73

MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-09-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4285](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33 lid 1 aanhef en onder d

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoeken intrekking

omgevingsvergunning voor een windpark bestaande uit drie windturbines. Einduitspraak na

tussenuitspraak van 20-10-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:5049](#). I.c. komt de rechtbank tot de

conclusie dat het college het gebrek naar behoren heeft hersteld en zich in redelijkheid op het

standpunt heeft gesteld dat het windpark geen ontoelaatbare nadelige gevolgen voor het

milieu veroorzaakt als bedoeld in artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo.

Eisers krijgen geen gelijk. Dat is niet de uitkomst waar eisers op hadden gehoopt met het

instellen van het beroep, maar de lat ligt bij een verzoek om intrekking van een

omgevingsvergunning op grond van dat artikel nu eenmaal hoog en blijft beperkt tot de

gevolgen van het windpark. Dat de lat hoog ligt, heeft ook te maken met het feit dat de

omgevingsvergunning onherroepelijk is. Gezien de belangen van de derde-partij en de

verwachtingen die zij op grond van het rechtszekerheidsbeginsel mag ontlenen aan een

onherroepelijke omgevingsvergunning, kan een omgevingsvergunning alleen worden

ingetrokken als de geluidhinder ontoelaatbare nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaakt. Dat is niet het geval.

JnB 2025, 74

MK Rechtbank Noord-Holland, 09-01-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:190](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31 lid 1 aanhef en onder b
Activiteitenbesluit milieubeheer

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 1:3 lid 1 en 3

WABO-milieu. Afwijzing verzoek actualisatie omgevingsvergunning milieu.

BELANGHEBBENDE. I.c. wordt geoordeeld dat MOB belanghebbende is als bedoeld in de artikelen 1:2 en 1:3 Awb bij het verzoek. De reactie van verweerder op dit verzoek is daarom een besluit met rechtsgevolg.

TOETSINGSKADER ACTUALISATIE. NOx en SO2. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd dat de relevante BBT-conclusies over NOx en SO2 zijn geïmplementeerd in de vergunningen van Tata Steel en dat hieraan door Tata Steel wordt voldaan. Verder is niet in geschil dat over NOx en SO2 geen nieuwe(re) BBT-conclusies zijn opgesteld. Verweerder heeft het verzoek om actualisatie van eisers op dit punt op goede gronden afgewezen.

ZEER ZORGWEKKENDE STOFFEN (ZZS). Voor de ZZS bestaan geen BBT-conclusies. Op grond van de minimalisatieverplichting uit het Activiteitenbesluit kan verweerder maatwerkvoorschriften stellen voor emissiegrenswaarden. Verweerder heeft in het bestreden besluit toegelicht dat in verschillende maatwerkbesluiten de emissiegrenswaarden voor ZZS voor Tata Steel zijn aangescherpt. Verweerder heeft daarom het actualisatieverzoek voor ZZS kunnen afwijzen.

Besluit van verweerder waarbij verzoeken tot actualisatie van de omgevingsvergunning (milieu) zijn afgewezen. [...]

Is MOB belanghebbende bij het verzoek?

6.1.1 Tata Steel voert als meest verstrekkende beroepsgrond aan dat MOB geen belanghebbende zou zijn bij het verzoek tot intrekking dan wel wijziging van de vergunning, zodat de reactie van verweerder daarop - naar de rechtbank dat standpunt begrijpt - niet een besluit met rechtsgevolg is. [...]

6.5 De doelstellingen, zoals geformuleerd in de statuten, zijn gericht op het behartigen van algemene belangen zoals bedoeld in artikel 1:2, derde lid, Awb. Hoewel in artikel 3 de aanduiding van de hele wereld als werkgebied is opgenomen, volgt uit artikel 2 dat de focus primair op Nederland is gericht. De Natura 2000-gebieden waar deze zaak over gaat, liggen binnen de territoriale begrenzing van de doelomschrijving van MOB. De bescherming van en in het bijzonder beperking van stikstofdepositie op beschermde natuurgebieden past ook binnen de doelstelling. Uit de toelichting van MOB volgt ook dat zij zich sinds 2012 met diverse activiteiten feitelijk richt op bescherming van natuurgebieden in de regio rond Tata Steel, waarop de industriële activiteiten van Tata Steel door diverse emissies invloed hebben. Dat zijn belangen waarop de natuurvergunning betrekking heeft. Het verzoeken om intrekking daarvan past daarom binnen de belangen en activiteiten die MOB volgens haar statuten behartigt. Haar feitelijke werkzaamheden zijn ook sinds geruime tijd concreet gericht op de milieueffecten van Tata Steel op natuurgebieden in de regio. MOB is daarom belanghebbende als bedoeld in de artikelen 1:2 en 1:3 Awb bij het verzoek. De reactie van verweerder op dit verzoek is daarom, anders dan Tata Steel betoogt, een besluit met rechtsgevolg.[...]

Toetsingskader voor actualisatie

9.1 Op grond van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo wijzigt het bevoegd gezag - al dan niet op verzoek - voorschriften van de omgevingsvergunning indien door toepassing van artikel 2.30, eerste lid, van de Wabo blijkt dat de nadelige gevolgen die de inrichting voor het milieu veroorzaakt, gezien de ontwikkeling van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu, verder kunnen, of, gezien de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu, verder moeten worden beperkt.

NOx en SO2

10.1 Eisers voeren in beroep (samengevat en zoals nader toegelicht ter zitting) aan dat niet alle BBT-conclusies uit de BREF IJzer en Staal over NOx en SO2 zijn geïmplementeerd. [...]

10.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit het verzoek om actualisatie van eisers op dit punt op goede gronden heeft afgewezen.

Allereerst heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat de relevante BBT-conclusies over NOx en SO2 zijn geïmplementeerd in de vergunningen van Tata Steel en dat hieraan door Tata Steel wordt voldaan. Gebleken is dat BBT-conclusie 49 met een besluit van 10 mei 2022 (met kenmerk 60649) is geïmplementeerd. In dit besluit is ook een onderzoeksverplichting opgenomen voor Tata Steel om uiterlijk 1 januari 2023 te gaan onderzoeken of de betreffende emissies verder kunnen worden gereduceerd. Een deel van de eisers hebben tegen dit besluit van 10 mei 2022 een apart beroep ingediend. Indien eisers bedoelen te stellen dat BBT-conclusie 49 niet juist is geïmplementeerd, kunnen zij dit in die beroepsprocedure naar voren brengen.

10.3 Verder is niet is in geschil dat over NOx en SO2 geen nieuwe(re) BBT-conclusies zijn opgesteld. Dat verweerder op grond van nieuwe technieken de omgevingsvergunning kan en moet actualiseren, volgt de rechtbank daarom niet. In navolging van de uitspraak van de rechtbank Den Haag inzake Chemours Nederland¹ is de rechtbank van oordeel dat het begrip "ontwikkeling op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu" niet ruimer is dan de vastgestelde BBT's. Dat betekent dat een technische ontwikkeling die niet is aangemerkt als BBT, verweerder niet tot een actualisatie van de omgevingsvergunning verplicht. Uit artikel 1.1, eerste lid, Wabo volgt dat het bij BBT moet gaan om technieken die haalbaar zijn in de bedrijfstak van - in dit geval - Tata Steel, die door Tata Steel kunnen worden toegepast en die redelijkerwijs te verkrijgen zijn. Uit de rechtspraak van de Raad van State² volgt dat het moet gaan om technieken die tot op zekere hoogte beproefd zijn. De enkele omstandigheid dat in andere fabrieken nieuwere technieken worden toegepast brengt niet met zich dat deze nieuwe(re) technieken zijn aan te merken als een (nieuwe) BBT. Ook de door eisers genoemde BREF's met betrekking tot grote stookinstallaties (LCP) en afgasbehandeling in de chemische sector (WGC), alsmede de beleidsdocumenten daarover, bieden geen aanknopingspunten om aan te nemen dat er een of meerdere nieuwe technieken beschikbaar zijn die door verweerder beoordeeld hadden moeten worden in het kader van het actualisatieverzoek van eisers.

ZZS

11.1 Eisers voeren (samengevat) aan dat verweerder ten onrechte geen strengere voorschriften voor de emissie van ZZS heeft opgesteld. [...]

11.2 De rechtbank stelt voorop dat voor de ZZS geen BBT-conclusies bestaan. Normering voor luchtmissies van ZZS volgt daarom enkel uit afdeling 2.3 Activiteitenbesluit. Op grond van artikel 2.22, vijfde lid, Wabo kunnen wel strengere vergunningvoorschriften worden opgelegd voor inrichtingen waartoe een IPPC-installatie behoort. Dat kan echter alleen voor zover met de regels uit het Activiteitenbesluit niet wordt voldaan aan de voorwaarden uit de artikelen 2.14 en 2.22, tweede

en derde lid, Wabo. Oftewel aan toepassing van artikel 2.22, vijfde lid, Wabo wordt alleen toegekomen, indien de voorschriften uit het Activiteitenbesluit ontoereikend zijn en andere / aanvullende voorschriften nodig zijn in het belang van de bescherming van het milieu. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat hiervan geen sprake is.

11.3 Bij het aanscherpen van emissies van ZZS biedt het Activiteitenbesluit een voldoende effectief instrument om een hoge bescherming van het milieu te waarborgen. Op grond van artikel 2.4, tweede lid, Activiteitenbesluit geldt immers een doorlopende minimalisatieverplichting voor ZZS (waaronder kankerverwekkende stoffen) naar de lucht. Verweerder heeft daarom terecht gesteld dat vergunningvoorschriften voor luchtmissies van ZZS, waar eisers om verzoeken, niet kunnen worden gesteld, omdat dit niet past in het wettelijk systeem waarbij een voortdurende minimalisatieverplichting geldt. Ook een verankering van de minimalisatieverplichting voor kankerverwekkende stoffen past niet in het wettelijk systeem. Daarbij heeft Tata Steel concreet invulling gegeven aan de minimalisatieverplichting door het opstellen van het VRP, waarin Tata Steel aangeeft dat fors wordt geïnvesteerd in emissiebeperkende maatregelen om tot een grote reductie van de emissie van ZZS te komen.

11.4 Op grond van de minimalisatieverplichting uit het Activiteitenbesluit kan verweerder maatwerkvoorschriften stellen voor emissiegrenswaarden. Verweerder heeft in het bestreden besluit toegelicht dat in verschillende maatwerkbesluiten de emissiegrenswaarden voor ZZS voor Tata Steel zijn aangescherpt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder daarom het actualisatieverzoek voor ZZS kunnen afwijzen. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-01-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:169](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 75

MK Civiel Rechtbank Den Haag, 22-01-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:578](#)

Vogelrichtlijn 3

Habitatrichtlijn 6

Omgevingswet 2.15a, 2.18 lid 1 onder g, 2.19 lid 5 onder a, 3.9 lid 4, 20.1 lid 1

Besluit Kwaliteit leefomgeving (Bkl) afdeling 3.7

NATUURBESCHERMING. OMGEVINGSWET. CIVIELE PROCEDURE. I.c. komt de rechtbank tot het oordeel dat de Staat onrechtmatig handelt door de verslechtering van de stikstofgevoelige natuur in Natura 2000-gebieden niet tijdig te stoppen en de wettelijke stikstofdoelen voor eind 2025 niet en voor eind 2030 zeer waarschijnlijk niet te halen. Op grond van de Habitatrichtlijn, die in de Nederlandse wetgeving is overgenomen, is de Staat verplicht te voorkomen dat de natuur in de Natura 2000-gebieden verslechtert en moet hij zorgen dat die natuur herstelt en in een goede staat komt te verkeren. De Staat heeft onvoldoende maatregelen genomen om de (dreigende) verslechtering tegen te gaan en om de wettelijke stikstofdoelen te halen. De rechtbank wijst de gevorderde verklaring voor recht daarom gedeeltelijk toe. De rechtbank beveelt de Staat zich aan het wettelijk stikstofdoel voor 2030 te houden, wat betekent dat de Staat 50% van het oppervlakte van de stikstofgevoelige natuur uiterlijk op 31 december 2030 onder de KDW moet brengen. Daarbij moet de Staat, anders dan de Staat tot nu gedaan heeft, voorrang geven aan de meest kwetsbare natuur. Haalt de Staat dit doel niet, dan moet de Staat een dwangsom van 10 miljoen euro betalen. De rechtbank oordeelt dat de Staat dit vonnis direct moet uitvoeren, ook in aanloop naar de beslissing in een eventueel hoger beroep.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Staat moet wettelijk stikstofdoel 2030 halen en voorrang verlenen aan gebieden met grootste stikstofoverbelasting") uitgebracht.

JnB 2025, 76

MK ABRS, 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4909](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Natuurvergunning voor het uitbreiden/wijziging van een energiecentrale (Amercentrale). In het licht van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb is relevant of een project significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied. De omstandigheid dat de uitstoot van CO₂ vanuit de Amercentrale invloed kan hebben op klimaatverandering, waardoor de zeespiegel stijgt en de kans op overstroming van het Natura 2000-gebied Biesbosch groter wordt omdat dat gebied ongeveer op zeeniveau ligt, zoals de rechtbank heeft overwogen, is een te ver verwijderd verband om te kunnen concluderen dat dit project vanwege de uitstoot van CO₂ kan leiden tot significante gevolgen voor dat gebied. De conclusie dat de natuurvergunning uit 2019 ook in zoverre ten onrechte is verleend omdat niet duidelijk is of het daarin vergunde project leidt tot een toename van CO₂-emissies ten opzichte van de referentiesituatie, heeft de rechtbank dus alleen al om deze reden niet mogen trekken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2025, 77

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:199](#)

college van burgemeester en wethouders van Maastricht, appelllant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 2 aanhef en onder a

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. IMPLICIETE VRIJSTELLING. Afwijzing aanvraag tegemoetkoming in planschade. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of het college met de op 28-11-2007 verleende bouwvergunning impliciet vrijstelling heeft verleend van het oude bestemmingsplan, waardoor deze bouwvergunning, evenals het oude bestemmingsplan, onderdeel was van het oude planologische regime.

Voor dat antwoord is bepalend of uit de aanvraag het strijdige gebruik zonder meer blijkt.

Verwijzing naar ABRS 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3313](#), onder 5.2. I.c. wordt geoordeeld dat het college met de bouwvergunning niet impliciet vrijstelling heeft verleend van het oude bestemmingsplan en de bouwvergunning daarom geen onderdeel was van het oude planologische regime. Uit de aanvraag volgt dat de kantoorfunctie, overeenkomstig de regels van het oude bestemmingsplan, is gekoppeld aan de industriefunctie. Uit de aanvraag valt niet zonder meer af te leiden dat het pand in strijd met deze regels zou worden gebruikt. Evenmin is gebleken dat het college, zich bewust van het voorgenomen gebruik, de vergunning in weerwil van deze regels heeft verleend.

JnB 2025, 78

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:208](#)

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. Afwijzing aanvraag van [appellant] om een tegemoetkoming in planschade. TOETSINGSKADER. Uitsluitend bij de beoordeling van een aanvraag om tegemoetkoming in indirecte planschade wordt op grond van de rechtspraak van de Afdeling uitgegaan van de voor de aanvrager meest ongunstige invulling van de planologische mogelijkheden van de desbetreffende gronden. I.c. gaat het echter om een aanvraag om tegemoetkoming in directe planschade. AGRARISCH GEBRUIK PERCEEL. Uitleg artikel 7, eerste lid, van de planregels van het oude bestemmingsplan. I.c. wordt geoordeeld dat dit artikelonderdeel geen bepaling van overgangsrecht is. Daarbij is niet zonder belang dat het overgangsrecht elders, in een aparte bepaling, in de planregels is neergelegd. In de oude situatie was een planologische mogelijkheid om het perceel voor landbouw te gebruiken. Niet in geschil is dat die mogelijkheid in de nieuwe situatie is komen te vervallen. Dat is een planologisch nadeel voor appellant.

[...] Toetsingskader planvergelijking

[...] 10.1. [appellant] miskent met dit betoog het onderscheid tussen directe planschade (schade als gevolg van een planologische ontwikkeling op de gronden van de aanvrager om een tegemoetkoming in planschade) en indirecte planschade (schade als gevolg van een planologische ontwikkeling op de gronden van een derde). Uitsluitend bij de beoordeling van een aanvraag om tegemoetkoming in indirecte planschade wordt op grond van de rechtspraak van de Afdeling

uitgegaan van de voor de aanvrager meest ongunstige invulling van de planologische mogelijkheden van de desbetreffende gronden. In het geval van [appellant] gaat het echter om een aanvraag om tegemoetkoming in directe planschade. Dat betekent dat de rechtspraak waar hij zich op beroept niet van toepassing is.

[...] Agrarisch gebruik van het perceel.

11. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op artikel 7, eerste lid, van de planregels, het onder het oude planologische regime al niet meer was toegestaan om het perceel voor landbouw te gebruiken en dat de wijziging van de bestemming van het perceel dus geen gevolgen voor hem heeft. [appellant] voert aan dat, op grond van die bepaling, het perceel uitsluitend door de bestaande agrarische bedrijven voor landbouw mocht worden gebruikt, maar dat er voor het overige in die bepaling geen beperking aan dat gebruik was gesteld.

11.1. Onder het oude planologische regime had het perceel een bestemming voor multifunctioneel bos. In de doeleindenomschrijving van artikel 7, eerste lid, van de planregels is bepaald dat de als zodanig op de plankaart aangewezen gronden onder meer bestemd zijn voor landbouw en dat het doel landbouw de voortzetting van de landbouw door de bestaande agrarische bedrijven betreft, als ook het al dan niet tijdelijk landbouwkundig gebruik als onderdeel van het bosbeheer.

11.2. In de toelichting bij het oude bestemmingsplan is onder meer vermeld dat binnen de bestemming multifunctioneel bos ervoor is gekozen om landbouwpercelen en natuurgebieden op te nemen die gering van oppervlakte zijn en die in sommige gevallen onderdeel zijn van het bosbeheer en dat voortzetting van het landbouwkundig gebruik van deze gronden binnen de bestemming past.

11.3. Naar het oordeel van de Afdeling volgt uit de tekst van artikel 7, eerste lid, van de planregels niet dat het recht om het perceel voor landbouw te gebruiken vervalt, zodra het perceel niet meer als zodanig wordt gebruikt door een bestaand agrarisch bedrijf. Volgens deze bepaling is, voor zover hier van belang, slechts vereist dat het agrarisch gebruik van het perceel wordt voortgezet door bestaande agrarische bedrijven. Dat het perceel vóór aankoop ervan door [appellant] feitelijk al geruime tijd niet bij één van de bestaande agrarische bedrijven in gebruik was, doet niet af aan de onder het oude regime bestaande planologische mogelijkheid dat één van die bedrijven dat gebruik zou hervatten. Op grond van artikel 7, eerste lid, van de planregels was het dus niet uitgesloten dat dat gebruik met onderbrekingen zou plaatsvinden. Uit de toelichting bij het oude bestemmingsplan valt af te leiden dat met die bepaling slechts is beoogd nieuwvestiging van bedrijven en een toename van landbouwgrond te voorkomen.

11.4. Dit betekent ook dat, anders dan het college heeft aangevoerd, artikel 7, eerste lid, van de planregels geen bepaling van overgangsrecht is. Daarbij is niet zonder belang dat het overgangsrecht elders, in een aparte bepaling, in de planregels is neergelegd.

11.5. Uit het voorgaande volgt dat er in de oude situatie een planologische mogelijkheid was om het perceel voor landbouw te gebruiken. Niet in geschil is dat die mogelijkheid in de nieuwe situatie is komen te vervallen. Dat is een planologisch nadeel voor [appellant]. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 79

CRvB, 15-01-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:103](#)

staatssecretaris van Defensie.

MILITAIR AMBTENARENRECHT. PTSS. De Raad is van oordeel dat de rechtbank terecht de afwijzing van het verzoek om een hoger militair invaliditeitspensioen in stand heeft gelaten. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht de afwijzing van het verzoek om een hoger militair invaliditeitspensioen in stand heeft gelaten [...].

4.3. In aanvulling op 4.2 overweegt de Raad het volgende. Niet in geschil is dat er zich tijdens de dienst, meer in het bijzonder de uitzending naar Bosnië, geen lichamelijk trauma heeft voorgedaan dat zou hebben kunnen leiden tot de huidige lichamelijke klachten. Er is medisch geen aanwijsbare *aandoening* gevonden voor de lichamelijke klachten; deze worden daarom omschreven als psychosomatisch (SOLK2). De klachten worden geacht deel uit te maken van de PTSS en worden daarom gewaardeerd bij de (sub)rubrieken aan de hand van het PTSSprotocol. Een beoordeling volgens het MUPS/LOK3-protocol is dan niet aan de orde. De Raad ziet geen aanknopingspunten op grond waarvan moet worden geoordeeld dat het onderzoek van de verzekeringsartsen [...] onzorgvuldig of onvolledig is geweest of dat de verzekeringsartsen tot hogere scores van de beperkingen hadden moeten komen. De door appellant vermelde scores, nog daargelaten dat die niet door een arts zijn ingevuld of onderbouwd, stroken niet met de beschrijving van zijn functioneren in het dagelijks leven. Die scores zouden meebrengen dat bij appellant sprake is van hulpbehoevendheid of afhankelijkheid van derden in strikte zin en dat is niet het geval.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 80

MK CRvB, 28-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2459](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 19aa

ZIEKTEWET. BEËINDIGING ZW-UITKERING. URENBEPERKING. Wat partijen in reactie op het deskundigenrapport naar voren hebben gebracht, is onvoldoende om aan de juistheid van de conclusies van de door de Raad ingeschakelde deskundige te twijfelen. De Raad gaat daarom uit van de door de deskundige aangenomen urenbeperking van vier uur per dag en 20 uur per week op de datum in geding. Dit betekent dat het merendeel van de geselecteerde functies, die een grotere urenomvang kennen, niet geschikt zijn voor appellant. Gelet op de medische urenbeperking, afgezet tegen de urenomvang van de maatgevende arbeid van 37,93 uur, is geen andere uitkomst mogelijk dan dat appellant op 4 februari 2022 minder dan 65% van zijn maatmaninkomen kon verdienen. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2025, 81

MK CRvB, 16-01-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:122](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 18 lid 4

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK) 10 lid 1

Beleidsregel SB1014

Beleidsregel SB1096

KINDERBIJSLAG. CO-ouderschap. NIET-NALEVING OUDERSCHAPSPAN. De Raad gaat ervan uit dat de Svb per 1 juli 2021 terecht niet-nakoming met een bestendig karakter heeft aangenomen. De beslissingen van de Svb om de kinderbijslag voor de dochter van appelland vanaf het derde kwartaal van 2021 niet uit te betalen aan appelland maar aan zijn ex-partner blijven in stand. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.2. In geschil is of de Svb terecht heeft beslist dat appelland geen recht heeft op de uitbetaling van de kinderbijslag voor zijn dochter [naam dochter] over het derde kwartaal van 2021 tot en met het eerste kwartaal van 2022.

4.4.1. [...] Op grond van de samenloopbepalingen die zijn opgenomen in de AKW en het BUK, wordt over hetzelfde tijdvak per kind slechts éénmaal kinderbijslag uitbetaald. Meestal moet de Svb de kinderbijslag volledig uitbetalen aan één van beide ouders. Soms is een gesplitste uitbetaling aan de orde.

4.4.2. Als, zoals in dit geval, twee verzekerde ouders geen gezamenlijke huishouding meer voeren, is van belang of het kind al dan niet tot het huishouden van één van de verzekerde ouders behoort. Als het kind behoort tot het huishouden van de ene ouder en niet tot het huishouden van de andere ouder, wordt de kinderbijslag waarop die andere ouder recht heeft, niet uitbetaald. Dat is bepaald in artikel 18, vierde lid, van de AKW.

4.4.3. Voor gevallen waarin een kind behoort tot de huishoudens van twee verzekerde ouders die geen gezamenlijke huishouding voeren, is – op grond van artikel 18, zevende lid, van de AKW – een aanvullende regeling getroffen volgende. Als twee personen die recht hebben op kinderbijslag voor eenzelfde kind, dit kind op basis van een overeenkomst of rechterlijke beschikking overwegend in gelijke mate verzorgen en onderhouden zonder met elkaar een gemeenschappelijke huishouding te voeren, wordt het recht van één van deze personen op de kinderbijslag gelijk verdeeld uitbetaald aan beide verzekerden. Het recht op kinderbijslag van de andere persoon wordt dan niet uitbetaald. Dit is slechts anders als in de overeenkomst anders is overeengekomen of in de rechterlijke beschikking anders is bepaald. Dit alles is geregeld in artikel 10 van het BUK.

4.4.4. Bij de toepassing van artikel 18, vierde lid, van de AKW en artikel 10 van het BUK hanteert de Svb op basis van beleidsregel SB1014 en beleidsregel SB1096 het criterium dat een kind wordt geacht te wonen waar het kind het merendeel van de voor de nachtrust bestemde tijd doorbrengt. Als er sprake is van een overeengekomen of opgelegde regeling over de opvoeding van het kind, gaat de Svb in beginsel uit van wat is bepaald in de betreffende regeling. Alleen als blijkt dat zo'n regeling bestendig niet wordt nageleefd, dient de feitelijke situatie als richtsnoer voor de uitbetaling. In het algemeen heeft de niet-naleving van een regeling een bestendig karakter als ouders de afspraken langer dan zes maanden niet naleven. De Raad acht deze benadering van de Svb volgens vaste rechtspraak niet onjuist.[...]

4.5. De Raad is van oordeel dat de SvB op toereikende gronden heeft vastgesteld dat appelland over het derde en vierde kwartaal van 2021 geen recht heeft op de kinderbijslag voor [naam dochter], op de grond dat de niet-nakoming van het ouderschapsplan voor [naam dochter] in ieder geval per 1 juli 2021 een bestendig karakter had. Van doorslaggevend belang acht de Raad in dit verband dat de SvB uit een namens appelland uitgebrachte dagvaarding, waarvan de SvB op 29 juni 2021 een kopie ontving, en een vonnis van de voorzieningenrechter van 1 september 2021, heeft mogen afleiden dat het ouderschapsplan voor [naam dochter] al sinds maart 2020 niet of slechts in beperkte mate is nageleefd. Nu appelland in bezwaar, beroep en ook in hoger beroep niet alsnog met bewijsstukken aannemelijk heeft gemaakt dat het ouderschapsplan voor [naam dochter] per 1 juli 2021 nog geen zes maanden niet was nageleefd, gaat de Raad ervan uit dat de SvB per 1 juli 2021 terecht niet-nakoming met een bestendig karakter heeft aangenomen. [...]

4.7 Het hoger beroep slaagt dus niet. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de beslissingen van de SvB om de kinderbijslag voor de dochter van appelland vanaf het derde kwartaal van 2021 niet uit te betalen aan appelland maar aan zijn ex-partner in stand blijven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 82

MK CRvB, 09-01-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:84](#)

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.5 lid 3, 2.4.3 lid 1

WMO 2015. VASTSTELLINGSOVEREENKOMST MET DE SCHADEVERZEKERAAR VAN DE AANSPRAKELIJKE PARTIJ. EIGEN KRACHT. In de situatie van appelland staat de eigen kracht, zoals bedoeld in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015, niet in de weg aan de verstrekking van de gevraagde maatwerkvoorzieningen. Bij het verkrijgen van de benodigde ondersteuning heeft appelland keuzevrijheid. Hij kan de benodigde maatwerkvoorzieningen aanvragen bij het college, maar kan zich voor vergoeding van de kosten daarvan ook tot de (verzekeraar van de) schadeveroorzaker wenden. Aangevallen uitspraak vernietigd. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

Appelland, geboren in 1987, heeft op 31 juli 2009 een verkeersongeval gehad. [...]

1.2. Appelland heeft op 6 juni 2017 een vaststellingsovereenkomst gesloten met de schadeverzekeraar van de voor het ongeval aansprakelijke partij. In deze overeenkomst is aan appelland tegen finale kwijting een bedrag van € 1.058.800,- toegekend voor de door hem geleden schade.

1.3. Op 19 februari 2020 heeft appelland zich bij het college gemeld voor verlenging en uitbreiding van de aan hem eerder verleende maatwerkvoorziening voor begeleiding en om een maatwerkvoorziening in de vorm van een nieuwe rolstoel. [...]

1.4. Met een besluit van 7 mei 2020, na bezwaar gehandhaafd met een besluit van 28 oktober 2020 (bestreden besluit), heeft het college de aanvraag van appelland afgewezen. Hieraan heeft het college ten grondslag gelegd dat appelland met het sluiten van de vaststellingsovereenkomst op eigen kracht de beperkingen heeft weggenomen. Hij kan daarom geen aanspraak meer maken op

een maatwerkvoorziening. Ook als de betreffende schade niet is meegenomen in het schadebedrag, dan geldt dat hij daarop wel aanspraak had kunnen maken. [...]

4. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het bestreden besluit over de afwijzing van de maatwerkvoorzieningen in stand heeft gelaten aan de hand van wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep slaagt. De wettelijke regels die voor de beoordeling van het hoger beroep belangrijk zijn, zijn te vinden in de bijlage bij deze uitspraak.

4.1. Appellant heeft aangevoerd dat hij wat betreft de hier aan de orde zijnde voorzieningen de vrijheid heeft om te kiezen of hij een beroep doet op de Wmo 2015, of dat hij dit regelt met de schadeverzekeraar. Bij het sluiten van de vaststellingsovereenkomst hebben partijen er rekening mee gehouden dat appellant in aanmerking komt voor maatwerkvoorzieningen op grond van de Wmo 2015. Verder is van belang dat de schadeverzekeraar niet 100% van de schade heeft vergoed, maar 90%, omdat sprake was van een bepaalde mate van eigen schuld aan de zijde van appellant.

4.2. Deze beroepsgrond slaagt. In de situatie van appellant staat de eigen kracht, zoals bedoeld in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015, niet in de weg aan de verstrekking van de gevraagde maatwerkvoorzieningen. Bij het verkrijgen van de benodigde ondersteuning heeft appellant keuzevrijheid. Hij kan de benodigde maatwerkvoorzieningen aanvragen bij het college, maar kan zich voor vergoeding van de kosten daarvan ook tot de (verzekeraar van de) schadeveroorzaker wenden. De enkele omstandigheid dat appellant met de (verzekeraar van de) schadeveroorzaker een vaststellingsovereenkomst heeft gesloten, brengt niet mee dat het appellant niet meer vrijstaat zich tot het college te wenden. Dit heeft de Raad eerder geoordeeld. [[ECLI:NL:CRVB:2024:2410](#)]. Daar komt nog bij dat uit de vaststellingsovereenkomst niet blijkt dat de kosten van de gevraagde maatwerkvoorzieningen expliciet en volledig zijn meegenomen in de letselschadevergoeding. Ook uit de overgelegde stukken blijkt niet dat dit is wat partijen hebben beoogd.

4.3. Uit het voorgaande volgt dat het college de aanvraag ten onrechte heeft afgewezen met een beroep op de eigen kracht van appellant.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandigheden

JnB 2025, 83

Rechtbank Midden-Nederland, 25-11-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:6866](#)

minister van Sociale zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 7.5 lid 1

ARBEIDSOMSTANDIGHEDEN. BOETE. LEX CERTA. MATIGING. I.c. wordt geoordeeld dat de minister terecht een boete heeft opgelegd wegens overtreding van artikel 7.5, eerste lid, van het Arbobesluit. Het opleggen van een boete vanwege overtreding van artikel 7.5, eerste lid, van het Arbobesluit is niet in strijd met het lex certa beginsel of legaliteitsbeginsel. Vanwege getroffen adequate maatregelen na de overtreding wordt aanleiding gezien om de boete verder te matigen met 12,5% en met 5% vanwege overschrijding van de redelijke termijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

JnB 2025, 84

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:214](#)

burgemeester van Kerkrade.

Wet Bibob 3 lid 1 aanhef en onder b

BIBOB. DRANK- EN HORECAWET. ZAKELIJK SAMENWERKINGSVERBAND. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester de door betrokkene (huurder) gevraagde Drank- en Horecawetvergunning niet mocht weigeren op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob. De enkele huurrelatie of de vaststelling dat betrokkene inventaris heeft gekocht van appellanten (eigenaar pand) is onvoldoende om te kunnen oordelen dat een zakelijk verband gericht op samenwerking bestaat. Dat betrokkene en appellanten door dezelfde gemachtigde werden vertegenwoordigd in de bezwaarfase is een keuze die hen vrijstaat, en wijst evenmin op een zakelijk samenwerkingsverband in vorenbedoelde zin. Ook is niet aangevoerd of gebleken dat appellanten enige zeggenschap heeft over de bedrijfsvoering van huurder.

[...] 1. EatGreek heeft op 18 februari 2019 een horecaruimte met inventaris gehuurd van [appellanten], eigenaar van het pand aan de [locatie]. [...]

2. EatGreek heeft de burgemeester verzocht een Drank- en Horecawetvergunning af te geven. De burgemeester heeft de aanvraag afgewezen, omdat hij van mening is dat een ernstig vermoeden bestaat dat de vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen. [...]

3. Volgens de burgemeester volgt uit de adviezen van het LBB dat EatGreek in relatie staat tot de strafbare feiten die [appellanten] vermoedelijk heeft gepleegd, namelijk schuldwitwassen door het verwerven en van 1 april 2017 tot 19 februari 2019 voorhanden hebben van de inventaris waarvan [appellanten] kon vermoeden dat deze van misdrijf afkomstig was, namelijk de door Simply Greek gepleegde bedrieglijke bankbreuk. Tussen EatGreek en [appellanten] bestaat volgens de burgemeester een zakelijk samenwerkingsverband. Daarmee bestaat een ernstig gevaar dat de

Drank- en Horecawetvergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen als bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob, aldus de burgemeester.

[...] 5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 20 december 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4759](#), moet voor het aannemen van een zakelijk samenwerkingsverband een zakelijke relatie bestaan die is gericht op samenwerking en een zeker duurzaam en structureel karakter heeft.

5.3. Volgens de burgemeester is sprake van een zakelijk samenwerkingsverband, omdat EatGreek horecaruimte en inventaris huurt van [appellanten]. Ook heeft EatGreek meubilair gekocht van [appellanten] en hebben zij gezamenlijk opgetrokken in de bezwaarfase, waarbij zij zijn vertegenwoordigd door dezelfde advocaat.

5.4. Naar het oordeel van de Afdeling rechtvaardigt dit op geen enkele wijze de conclusie dat er tussen hen een zakelijk samenwerkingsverband bestaat. Uit wat de burgemeester aanvoert blijkt namelijk niet dat er een zakelijke relatie bestaat die gericht is op samenwerking in het door EatGreek gehuurde te exploiteren bedrijf. De enkele huurrelatie of de vaststelling dat EatGreek inventaris heeft gekocht van [appellanten] is onvoldoende om te kunnen oordelen dat een zakelijk verband gericht op samenwerking bestaat. Dat EatGreek en [appellanten] door dezelfde gemachtigde werden vertegenwoordigd in de bezwaarfase is een keuze die hen vrijstaat, en wijst evenmin op een zakelijk samenwerkingsverband in vorenbedoelde zin. Ook is niet aangevoerd of gebleken dat [appellanten] enige zeggenschap heeft over de bedrijfsvoering van EatGreek. De burgemeester heeft dan ook niet voldaan aan zijn vergewisplicht, die hem verplicht te beoordelen of het advies van het LBB en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en of de feiten de conclusies kunnen dragen (vergelijk daarvoor bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 31 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:661](#)). Het door de burgemeester in navolging van het advies van het LBB ten onrechte veronderstelde samenwerkingsverband tussen [appellanten] en EatGreek kan de conclusie dat ernstig gevaar bestaat dat de door EatGreek gevraagde Drank- en Horecawet vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen niet dragen.

[...] 6. Uit het voorgaande volgt dat de burgemeester de door EatGreek gevraagde Drank- en Horecawetvergunning niet mocht weigeren op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob. De Afdeling merkt daarbij nog het volgende op. Voor zover al sprake zou zijn van schuldwitwassen, wat door [appellanten] gemotiveerd is betwist, is het de Afdeling onduidelijk gebleven hoe dit feit samenhangt met de activiteiten waarvoor de Drank- en Horecawetvergunning is aangevraagd, namelijk het schenken van alcohol. Ook is op geen enkele wijze duidelijk geworden welke strafbare feiten EatGreek en/of [appellanten] zouden kunnen plegen met de Drank- en Horecawetvergunning. Gelet hierop moet de burgemeester de aanvraag voor de Drank- en Horecawetvergunning in behandeling nemen en verlenen, indien daaraan geen andere beletselen in de weg staan. [...]

JnB 2025, 85

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:212](#)

burgemeester van Almere, appellant.

Wet Bibob 3 lid 6

BIBOB. ALCOHOLWET. VERGUNNING. Afwijzing aanvraag hotel voor een Alcoholwetvergunning. I.c. biedt artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob voldoende grondslag voor het weigeren van de aangevraagde Alcoholwetvergunning. Het is de taak van de aanvrager om het Bibob-formulier op juiste wijze in te vullen. Verwijzing naar ABRS 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4169](#). Het strafrechtelijke feit dat het hotel niet heeft vermeld betreft een overtreding van de Opiumwet. Dat is een feit dat bij uitstek niet is te verenigen met het exploiteren van een horecazaak, en is bovendien ernstig. De horeca is immers een branche die kwetsbaar is voor dit soort strafbare feiten.

[...] Weigering op grond van de Wet Bibob

[...] 3.2. Niet in geschil is dat Hotel Cataleya het aanvraagformulier onjuist heeft ingevuld door niet te vermelden dat haar bestuurder, [gemachtigde], strafrechtelijke antecedenten heeft. Hotel Cataleya heeft daarover verklaard dat het formulier niet bewust onjuist is ingevuld en dat zeker niet is gedaan met het oog op verkrijging van de vergunning. Volgens haar had zij niet hoeven te verwachten dat een transactie voor het bezit van minder dan 30 g hasj in de weg zou staan aan het verstrekken van een Alcoholwetvergunning. Het gaat volgens hotel Cataleya om een gering feit en bovendien heeft de burgemeester van Amsterdam in 2019 wel een Drank- en Horecawetvergunning afgegeven.

3.3. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte niet de conclusie heeft getrokken dat artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob in dit geval voldoende grondslag biedt voor het weigeren van de aangevraagde Alcoholwetvergunning. Uit de uitspraak van de Afdeling van 16 oktober 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4169](#), blijkt dat het de taak is van de aanvrager om het Bibob-formulier op juiste wijze in te vullen. Dit formulier bevat de duidelijke en specifieke vraag of de aanvrager de voorafgaande vijf jaar onder meer is veroordeeld of een schikking met het OM is aangegaan. Hotel Cataleya had zich daarom kunnen en moeten realiseren dat zij in antwoord daarop de transactie met het OM wegens overtreding van de Opiumwet had moeten vermelden. Het betoog van Hotel Cataleya dat [gemachtigde] niet hoefde te verwachten dat dat strafbare feit een beletsel zou vormen voor vergunningverlening, laat onverlet dat de vraagstelling op het Bibob-formulier duidelijk is en betrekking heeft op strafrechtelijke antecedenten. Die vragen moeten volledig en naar waarheid beantwoord worden. Het is dan aan de burgemeester om te beoordelen of de strafrechtelijke antecedenten al dan niet een beletsel vormen voor vergunningverlening. Het strafrechtelijke feit dat Hotel Cataleya niet heeft vermeld betreft een overtreding van de Opiumwet. Dat is een feit dat bij uitstek niet is te verenigen met het exploiteren van een horecazaak, en is bovendien ernstig. De horeca is immers een branche die kwetsbaar is voor dit soort strafbare feiten. De burgemeester heeft terecht naar voren gebracht dat als dit feit op het formulier was vermeld dit zeker aanleiding zou hebben gevormd voor nader onderzoek. Mede daarom mocht hij vanwege het als gevolg daarvan gerezen vermoeden van valsheid in geschrift weigeren de Alcoholwetvergunning te verstrekken aan Hotel Cataleya. Dat de burgemeester geen aangifte heeft gedaan van vermoedens van valsheid in geschrift doet niet af aan de objectieve ernst hiervan. De gevolgen voor Hotel Cataleya zijn voorts beperkt nu hij nog steeds zijn hotel kan exploiteren, maar zonder de mogelijkheid daar alcohol te schenken. Het betoog slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 86

ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:217](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Wet openbaarheid van bestuur 3 lid 1

WOB. VERZOEK. WERKZAAM ONDER VERANTWOORDELIJKHEID VAN. I.c. wordt geoordeeld dat de Greenport Ontwikkelingsmaatschappij (GOM) niet onder verantwoordelijkheid van het college werkzaam is, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wob. De GOM is een privaatrechtelijke rechtspersoon, te weten een besloten vennootschap. De GOM is geen bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1 van de Awb, omdat het niet is ingesteld krachtens publiekrecht en niet is bekleed met enig openbaar gezag. De gemeente Noordwijk is minderheidsaandeelhouder in de GOM. Uit de statuten noch uit andere stukken kan worden afgeleid dat de GOM zich bij haar werkzaamheden moet richten naar opdrachten of aanwijzingen van het college.

[...] 3.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 31 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2626](#)) is, om te kunnen bepalen of een instelling, dienst of bedrijf die/dat zelf geen bestuursorgaan is werkzaam is onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, bepalend in welke mate het bestuursorgaan opdrachten of aanwijzingen kan geven aan de instelling, de dienst of het bedrijf en/of in hoeverre de instelling, de dienst of het bedrijf zich moet richten naar de opdrachten of aanwijzingen van het bestuursorgaan. Dit kan worden afgeleid uit bijvoorbeeld de statuten van de instelling, de dienst of het bedrijf of een door het bestuursorgaan en de instelling, de dienst of het bedrijf gesloten overeenkomst.

3.4. De GOM is een privaatrechtelijke rechtspersoon, te weten een besloten vennootschap. De GOM is geen bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1 van de Awb, omdat het niet is ingesteld krachtens publiekrecht en niet is bekleed met enig openbaar gezag.

3.5. De gemeente Noordwijk is minderheidsaandeelhouder in de GOM. Zij bezit 20% van de aandelen. In de uitspraak van 14 mei 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1723](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat het enkele feit dat het bestuursorgaan een meerderheidsaandeel in een privaatrechtelijke rechtspersoon heeft onvoldoende is om aan te nemen dat die rechtspersoon werkzaam is onder verantwoordelijkheid van het bestuursorgaan. In dit geval gaat het om de situatie dat de gemeente Noordwijk slechts minderheidsaandeelhouder is. Dat enkele feit brengt dus niet mee dat de GOM onder verantwoordelijkheid van het college werkzaam is.

Verder kan uit de statuten noch uit andere stukken worden afgeleid dat de GOM zich bij haar werkzaamheden moet richten naar opdrachten of aanwijzingen van het college. In artikel 2 van de statuten zijn de doelstellingen van de GOM geformuleerd. Hierin staat dat de GOM ten doel heeft het daadwerkelijk realiseren van de herstructurering en gebiedsontwikkeling van de Greenport Duin- en Bollenstreek. Verder heeft de GOM ten doel het verrichten van allerlei handelingen op commercieel en financieel gebied alsook het oprichten en samenwerken met andere ondernemingen. Uit de doelstellingen blijkt dus niet dat de GOM zich dient te richten naar opdrachten van het college. In artikel 16 is het bestuur en toezicht geregeld. Daaruit volgt dat de GOM één bestuurder heeft die door de algemene vergadering van aandeelhouders (hierna: ava) wordt benoemd. De ava bestaat uit de vijf Greenportgemeenten, waaronder de gemeente Noordwijk. Deze vijf gemeenten hebben ieder

voor zich 20% van de aandelen van de GOM en daarmee een gelijke mate van zeggenschap. Zowel de bestuurder als de raad van commissarissen bestaat uit personen die niet werkzaam zijn bij de gemeente Noordwijk of een van de andere gemeenten. Het bestuur moet een aantal besluiten voorleggen aan de raad van commissarissen, maar daaruit volgt niet dat er sprake is van directe zeggenschap over de werkzaamheden van de GOM. Anders dan [appellant] betoogt kan uit het rapport Grip op de GOM van de rekenkamercommissie Teylingen van 17 januari 2020 niet iets anders worden afgeleid. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 87

Rechtbank Midden-Nederland, 26-09-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:7096](#)

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, het CBR.

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 8, 130 lid 1

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 2, 11 lid 1 onder b

WEGENVERKEERSWET. EMA. I.c. wordt geoordeeld dat het CBR ten onrechte een educatieve maatregel alcohol en verkeer (EMA) aan eiser heeft opgelegd. Uit het

toetsingskader volgt dat een EMA niet wordt opgelegd wanneer een persoon ten tijde van overtreding van artikel 8 van de Wvw 1994 alleen beschikt over een rijbewijs categorie AM.

Dat is bij eiser het geval. Dat eiser sinds 12 juni 2023 (dus voor de datum waarop de politie de melding aan het CBR heeft gedaan) beschikt over een rijbewijs categorie B maakt dat oordeel niet anders. Het peilmoment om wel of niet een EMA op te leggen is, mede gelet op het beginsel van rechtszekerheid, het moment van de overtreding en dus niet het moment waarop het CBR de mededeling van de politie ontvangt of een besluit neemt. Dit geldt te meer nu de beslistermijn voor het CBR van vier weken als genoemd in artikel 131, eerste lid, van de Wvw 1994 geen fatale termijn is. Het kan niet de bedoeling zijn dat de bevoegdheid om een EMA op te leggen afhankelijk is van de slagvaardigheid van de politie of het CBR.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 88

MK ABRS, 20-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:159](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 44 lid 2

ASIEL. Ontvangst asielaanvraag. De ingangsdatum van te verlenen asielvergunningen wordt bepaald door het moment dat een vreemdeling in persoon ten overstaan van de autoriteiten zijn asielwens kenbaar maakt.

3.1. Het Unierecht schrijft lidstaten niet voor wat de ingangsdatum van te verlenen asielvergunningen moet zijn. Artikel 24, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn verplicht hen alleen zo spoedig mogelijk na het verlenen van internationale bescherming verblijfstitels te verstrekken. Het stond de Nederlandse wetgever dus vrij om ervoor te kiezen dat de minister een asielvergunning verleent met ingang van de datum waarop hij de aanvraag heeft ontvangen (artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000). Die keuze werpt echter de vraag op wanneer er sprake is van het ontvangen van een asielaanvraag.

3.2. Het Unierecht bepaalt wanneer daarvan sprake is. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, kan een vreemdeling een asielverzoek vormvrij doen, en is niet pas sprake van een asielverzoek in de zin van de Opvangrichtlijn en de Procedurerichtlijn als een vreemdeling zijn verzoek formeel heeft ingediend, maar zodra hij in persoon ten overstaan van de autoriteiten zijn asielwens kenbaar maakt. Dat een vreemdeling een aanvraag nog niet heeft ingediend aan de hand van een voorgeschreven aanvraagformulier brengt dus niet met zich dat geen sprake is van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Zie de uitspraak van de Afdeling van 4 oktober 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BT7118](#), onder 2.4.4 tot en met 2.4.6 en 2.5.3. De nationaalrechtelijke keuze om voor het bepalen van de ingangsdatum in artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 aan te sluiten bij het begrip asielaanvraag, heeft daarom als gevolg dat de ingangsdatum van te verlenen asielvergunningen wordt bepaald door het moment dat een vreemdeling in persoon ten overstaan van de autoriteiten zijn asielwens kenbaar maakt. Uit de loopbrief blijkt dat zij op 9 maart 2020 in persoon hun asielwens ten overstaan van een medewerker registratie van de IND kenbaar hebben gemaakt. Dit deel van de grief slaagt ook.

JnB 2025, 89

MK ABRS, 21-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:182](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29

ASIEL. Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023. De vreemdeling betoogt tevergeefs dat hij wegens zijn langdurige verblijf in het buitenland, zijn donkere huidskleur, zijn Tawergha-afkomst en de plaats waar hij vandaan komt, een gegronde vrees heeft voor vervolging.

Verblijf in het buitenland

4.1. Volgens het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021 (hierna: AA 2021), blz. 26 en blz. 67, wantrouwen milities personen die langdurig in het buitenland hebben verbleven en houden zij databases bij van personen die het land hebben verlaten. De vreemdeling draagt terecht de klacht

voor dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn betoog over zijn langdurige verblijf in het buitenland, waarbij hij heeft gewezen op het AA 2021.

De grief leidt echter niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank, gelet op het volgende. Naar het oordeel van de Afdeling is het langdurige verblijf in het buitenland in het geval van de vreemdeling onvoldoende om aan te nemen dat hij bij terugkeer een gegronde vrees heeft voor vervolging. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat de enkele omstandigheid dat iemand langdurig in het buitenland heeft verbleven, betekent dat diegene in de negatieve aandacht van milities staat. In het AA 2021, blz. 67, staat namelijk dat niet bekend is of iedereen die het land verliet, werd geregistreerd in de databases. Ook heeft de vreemdeling niet met individuele omstandigheden aannemelijk gemaakt dat hij door zijn langdurige verblijf in het buitenland in de negatieve aandacht staat. Uit het AA 2021 volgt namelijk dat personen die langdurig in het buitenland hebben verbleven, worden gewantrouwd, omdat hun vertrek in verband wordt gebracht met het ondermijnen van de revolutie in 2011 en loyaliteit aan Gaddafi. De minister wijst erop dat de vreemdeling Libië in 2004, ruim voor 2011, heeft verlaten, zodat er geen reden is om aan te nemen dat milities hem door zijn langdurig verblijf in het buitenland in verband brengen met het ondermijnen van de revolutie in 2011. Ook volgt uit het AA 2021, blz. 67, dat milities veelal zijn ontstaan in de aanloop naar of tijdens de opstand van 2011. Door het vertrek van de vreemdeling in 2004 uit Libië is het daarom niet aannemelijk dat hij in de databases van milities staat. De Afdeling acht tot slot van belang de verwijzing van de minister naar het AA 2023, blz. 72, waarin staat dat een bron aangaf niet bekend te zijn met Libiërs die terugkeerden naar Libië en die bij aankomst werden gearresteerd. Donkere huidskleur, Tawergha-afkomst en woonplaats

4.2. De vreemdeling verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Libië van april 2019 (hierna: AA 2019), blz. 67. Hier staat dat plaatselijke machthebbers, mensensmokkelaars en criminele bendes, mensen met een donkere huidskleur, onder wie veel migranten uit Sub-Saharalanden, in de verslagperiode vaak willekeurig in detentie plaatsten. Hierbij was sprake van stelselmatige marteling, geweld, verkrachting en moord. Hun behandeling was doorgaans zeer slecht. De vreemdeling betoogt dat de rechtbank hier aanleiding in had moeten zien om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen.

4.3. Hoewel uit het AA 2023, blz. 11, volgt dat Tawergha's door hun donkere huidskleur nog steeds te maken krijgen met discriminatie, volgt de Afdeling de minister in zijn standpunt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij wegens zijn donkere huidskleur zo ernstig wordt beperkt in zijn bestaansmogelijkheden, dat hij onmogelijk kan functioneren op maatschappelijk en sociaal gebied en daardoor sprake is van vervolging. In het AA 2021, blz. 69, staat dat aanvallen plaatsvonden van milities uit Misrata op Tawergha's, maar dit zijn er minder dan in de voorafgaande jaren. Weliswaar staat hier ook dat Tawergha's werden blootgesteld aan willekeurige, soms jarenlange detentie, marteling en verdwijning, maar uit de ambtsberichten volgt niet dat milities Tawergha's, of mensen met een donkere huidskleur in het algemeen, zodanig vaak in detentie plaatsen, dat iedere Tawergha een gegronde vrees voor vervolging heeft. Dat in het AA 2023, blz. 62, staat dat leden van stammen die als Gaddafi-loyalisten worden beschouwd, buiten het veilige stamgebied het risico lopen om gearresteerd te worden, laat onverlet dat uit de ambtsberichten niet volgt dat dit zodanig veel voorkomt dat alle mensen met een donkere huidskleur, of Tawergha's in het bijzonder, te maken hebben met systematische vervolging. Ook stelt de minister zich terecht op het standpunt dat de vreemdeling niet met zijn individuele omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt dat juist hij door zijn donkere huidskleur of Tawergha-afkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft. De rechtbank heeft immers onbestreden overwogen dat de minister de gestelde

problemen in het verleden niet ten onrechte ongeloofwaardig heeft geacht. Dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek zijn normale woonplaats had in een gebied waar milities en brigades die behoren tot de voormalige 'Government of National Accord' de macht hebben, maakt ook niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. De vreemdeling heeft namelijk niets aangevoerd waaruit volgt dat iedere Tawergha die zich in dat gebied bevindt, een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Conclusie

4.4. Kortom, de vreemdeling betoogt tevergeefs dat zijn langdurige verblijf in het buitenland, zijn donkere huidskleur en de plaats waar hij vandaan komt, een gegronde vrees voor vervolging meebrengen. De vreemdeling heeft dat bij geen van deze omstandigheden aannemelijk gemaakt. Hij heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij daarvoor moet vrezen als deze omstandigheden in onderlinge samenhang worden gezien. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de vreemdeling geen geringe indicaties aannemelijk heeft gemaakt, of op andere grond een gegronde vrees heeft voor vervolging.

JnB 2025, 90

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:193](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29

ASIEL. Omdat een rechtmatige toepassing van de aanwijzing en de eerste herbeoordeling van Armenië als veilig land van herkomst in andere zaken niet is uitgesloten, heeft de rechtbank die aanwijzing en eerste herbeoordeling ten onrechte onverbindend verklaard. De Afdeling oordeelt dat de rechtbank had moeten volstaan met een overweging in de einduitspraak dat zij die aanwijzing en eerste herbeoordeling in deze zaak buiten toepassing laat.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2025, 91

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:132](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 55 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. Grensdetentie. Geen toereikende wettelijke grondslag voor het onderzoeken van mobiele telefoons zonder toestemming van de asielzoekers. Dit heeft geen gevolgen voor de rechtmatigheid van de grensdetentie. De mobiele telefoons van de asielzoekers zijn namelijk in dit geval onderzocht om documenten te vinden die nodig zijn voor de beoordeling van hun asielaanvragen en niet om hen in grensdetentie te plaatsen of te houden. Wetgever moet artikel 55, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 nader uitwerken als hij het mogelijk wil maken om mobiele telefoons van asielzoekers zonder hun toestemming te onderzoeken.

Volstaat artikel 55, tweede lid, van de Vw 2000 als grondslag voor het zonder toestemming onderzoeken van mobiele telefoons?

4. De Afdeling gaat eerst in op het standpunt van de minister dat hij de mobiele telefoons van de vreemdelingen zonder hun toestemming mocht onderzoeken op grond van artikel 55, tweede lid, van

de Vw 2000. Uit deze bepaling volgt dat de ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen bevoegd zijn om een vreemdeling die asiel heeft aangevraagd staande te houden en aan zijn kleding of lichaam te onderzoeken, of zijn bagage te doorzoeken, met het oog op het vinden van reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag.

4.1. De Afdeling stelt vast dat de inmenging in de rechten op bescherming van persoonsgegevens en privéleven van de vreemdelingen in deze zaak niet minder ver gaat dan de inmenging in grondrechten die aan de orde was in de al genoemde uitspraak van 3 april 2024. Nog daargelaten de vraag of de onderzoeksbevoegdheid die artikel 55, tweede lid, van de Vw 2000 verleent, ook ziet op mobiele telefoons, stelt de Afdeling verder vast dat die bevoegdheid niet verder is ingekaderd dan de onderzoeksbevoegdheid uit artikel 59, achtste lid, van de Vw 2000, waarover de uitspraak van 3 april 2024 gaat. Ook artikel 55, tweede lid, van de Vw 2000 schrijft namelijk niet voor in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden een mobiele telefoon mag worden onderzocht, en uit wat de minister heeft aangevoerd blijkt ook niet dat zulke omstandigheden en voorwaarden volgen uit andere materieelwettelijke regelingen. Deze bepaling biedt daarom onvoldoende bescherming tegen willekeurig optreden bij de beslissing om een mobiele telefoon al dan niet te onderzoeken. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 3 april 2024, onder 9.3.

4.2. Anders dan de minister stelt, volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 11 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW1580](#), niet dat artikel 55, tweede lid, van de Vw 2000 volstaat als grondslag voor het zonder toestemming onderzoeken van mobiele telefoons. In die uitspraak ging het - net als in de uitspraak van 6 mei 2004 in zaak nr. 200401455/1, JV2004/263, waarbij werd aangesloten - om het uitlezen van een simkaart en heeft de Afdeling onder 2.7 overwogen dat dit vergelijkbaar is met het kopiëren van papieren, documenten en bescheiden. De vreemdeling heeft er in zijn schriftelijke uiteenzetting echter terecht op gewezen dat het uitlezen van een simkaart niet vergelijkbaar is met het onderzoeken van een mobiele telefoon. Anders dan het uitlezen van een simkaart, geeft het onderzoeken van een telefoon namelijk een vergaande inkijk in iemands privéleven, die zonder deugdelijke wettelijke grondslag niet aanvaardbaar is. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 3 april 2024, onder 8. Al daarom kunnen de uitspraken uit 2004 en 2012 in dit geval niet worden gevolgd.

4.3. Gelet op wat onder 4.1 en 4.2 is overwogen, is de Afdeling van oordeel dat artikel 55, tweede lid, van de Vw 2000 onvoldoende grondslag biedt om mobiele telefoons van vreemdelingen zonder hun toestemming te onderzoeken.

De mobiele telefoons van de vreemdelingen zijn onderzocht zonder toereikende wettelijke grondslag. Wat betekent dat voor de rechtmatigheid van de grensdetentie?

4.4. De Afdeling gaat in de volgende overwegingen in op de vraag of de mobiele telefoons van de vreemdelingen alleen zijn onderzocht in het kader van de asielpcedure en niet in het kader van de grensdetentie, zoals de minister betoogt. Een bevestigend antwoord op die vraag leidt namelijk tot de conclusie dat het onderzoeken van de mobiele telefoons geen gevolgen kan hebben voor de rechtmatigheid van de grensdetentie. Naar het oordeel van de Afdeling is bij de beantwoording van deze vraag ten eerste bepalend of er op de mobiele telefoons is gezocht naar gegevens die relevant zijn voor het opleggen of voortduren van de vrijheidsontnemende maatregelen. De Afdeling gaat hierop in onder 4.5 en 4.5.1. Ten tweede is bepalend of het onderzoeken van de mobiele telefoons afhankelijk was van het opleggen van de maatregelen. De Afdeling gaat hierop in onder 4.6 tot en met 4.6.3.

Is er op de mobiele telefoons gezocht naar gegevens die relevant zijn voor het opleggen of voortduren van de vrijheidsontnemende maatregelen?

4.5. Een vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 wordt opgelegd in het kader van het grensbewakingsbelang. Grensdetentie is geoorloofd onder de vereisten genoemd in artikel 8, derde lid, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 13 oktober 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3794](#), onder 3.1). Dit betekent dat grensdetentie mogelijk is als een vreemdeling aan de grens een asielwens heeft geuit, er geen bijzondere individuele omstandigheden zijn die grensdetentie onevenredig bezwarend maken (artikel 5.1a, derde lid, van het Vb 2000) en niet is gebleken dat het asielverzoek zich niet leent voor behandeling in de grensprocedure (artikel 3.109b, derde lid, gelezen samen met het eerste lid, van het Vb 2000). Dit laatste zal doorgaans niet blijken voordat de vreemdeling is gehoord in de asielprocedure. Niet in geschil is dat in het geval van de vreemdelingen aan de vereisten voor grensdetentie was voldaan. Gegevens die eventueel op mobiele telefoons worden gevonden, zijn daarvoor niet van betekenis.

4.5.1. Deze zaak onderscheidt zich daarmee van de situatie waarover de genoemde uitspraak van 3 april 2024 gaat. Daarin ging het om een vreemdeling die in bewaring was gesteld op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, met het oog op haar uitzetting. De minister onderzocht haar mobiele telefoon ook, op basis van het achtste lid van dat artikel, met het oog op haar uitzetting, namelijk om documenten te vinden die haar uitzetting zouden kunnen vergemakkelijken. Een dergelijke koppeling tussen het onderzoek aan de mobiele telefoons en de voorwaarden of het doel van de grensdetentie ontbreekt in de voorliggende zaak.

Was het onderzoek aan de mobiele telefoons afhankelijk van het opleggen van de maatregelen?

4.6. Volgens de minister zijn de mobiele telefoons van de vreemdelingen met toepassing van artikel 55 van de Vw 2000 onderzocht in het kader van de asielprocedure.

4.6.1. In de processen-verbaal staat dat de vreemdelingen op 4 april 2024, omstreeks 16.45 uur, zijn overgedragen aan de Brigade Asiel van de KMar en dat zij en hun bagage omstreeks 17.00 uur op grond van artikel 55, tweede en derde lid, van de Vw 2000 zijn onderzocht om reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden te vinden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de asielaanvragen. Ook staat daarin dat bij dat onderzoek de mobiele telefoons van de vreemdelingen tijdelijk in bewaring zijn genomen om die uit te lezen. Verder volgt uit de processen-verbaal dat de vreemdelingen om 18.15 uur zijn bevraagd over de toepassing van een lichter middel, waarna werd besloten geen lichter middel toe te passen. Om 20.18 uur zijn de vrijheidsontnemende maatregelen ondertekend.

4.6.2. Gelet op de inhoud van de processen-verbaal ziet de Afdeling geen reden eraan te twijfelen dat de minister de mobiele telefoons van de vreemdelingen heeft onderzocht bij het uitoefenen van een onderzoeksbevoegdheid die erop is gericht informatie te verkrijgen die nodig is voor de beoordeling van de asielaanvragen. Dat de processen-verbaal waaruit dit blijkt ook informatie bevatten die gaat over de voorbereiding en oplegging van de vrijheidsontnemende maatregelen betekent, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet dat de mobiele telefoons van de vreemdelingen ook zijn onderzocht in het kader van het opleggen van die maatregelen. Dit volgt namelijk niet uit de processen-verbaal. Daarbij komt dat het de minister vrijstaat ervoor te kiezen de delen over de vrijheidsontnemende maatregelen op te nemen in aparte processen-verbaal. De redenering van de rechtbank leidt dus tot de conclusie dat de eventuele onrechtmatigheid van de grensdetentie zou kunnen volgen uit de manier waarop de minister zijn handelen documenteert. De Afdeling volgt die redenering ook daarom niet.

4.6.3. Ook in dit opzicht onderscheidt deze zaak zich van de situatie waarover de uitspraak van 3 april 2024 gaat. De minister kan op grond van artikel 59, achtste lid, van de Vw 2000 alleen zaken onderzoeken van in bewaring gestelde vreemdelingen. Het onderzoek aan de mobiele telefoon van de vreemdeling in die zaak was dus een gevolg van haar inbewaringstelling. Dat is in de voorliggende zaak niet het geval. De mobiele telefoons van de vreemdelingen zijn niet onderzocht naar aanleiding van het opleggen van de vrijheidsontnemende maatregelen, maar omdat zij asiel hebben aangevraagd.

Zijn de mobiele telefoons onderzocht in het kader van de grensdetentie?

4.7. Gelet op wat onder 4.4 tot en met 4.6.3 is overwogen, bestrijdt de minister terecht het oordeel van de rechtbank dat de mobiele telefoons van de vreemdelingen ook zijn onderzocht in het kader van het opleggen van de vrijheidsontnemende maatregelen. Er werd op de mobiele telefoons namelijk niet gezocht naar gegevens die relevant waren voor de grensdetentie en het onderzoek aan de mobiele telefoons was ook niet afhankelijk van het opleggen van de vrijheidsontnemende maatregelen. Dit betekent dat het onderzoek aan de mobiele telefoons geen gevolgen kan hebben voor de rechtmatigheid van de grensdetentie.

4.7.1. Daarom slaagt de grief van de minister. De vreemdelingen kunnen de rechtmatigheid van het onderzoek aan hun mobiele telefoons en het eventuele gebruik van daaruit verkregen informatie aan de orde stellen in een beroep tegen het besluit op hun asielaanvraag.

Terugkoppeling aan de wetgever

5. Zoals de Afdeling onder 4 tot en met 4.3 heeft overwogen, volstaat artikel 55, tweede lid, van de Vw 2000 niet als grondslag om mobiele telefoons van vreemdelingen zonder hun toestemming te onderzoeken. De wetgever moet deze grondslag nader uitwerken als hij dat mogelijk wil maken. De Afdeling verwijst naar haar meergenoemde uitspraak van 3 april 2024, onder 13.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2025, 92

MK ABRS, 16-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:74](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59 lid 1 a, 62a lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Terugkeerbesluit met terugkeerverplichting naar Algerije na het niet naleven van een bevel tot onmiddellijk vertrek naar Frankrijk. De minister mocht de vreemdeling met het oog op uitzetting naar Algerije in bewaring stellen. Geen aanleiding om de bewaringsmaatregel te baseren op artikel 59, tweede lid, van de Vw 2000. Niet is gebleken dat alle voor uitzetting naar Algerije benodigde bescheiden voorhanden waren of op korte termijn voorhanden zouden zijn.

3. De minister klaagt in zijn enige grief terecht over het oordeel van de rechtbank dat hij de vreemdeling niet krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, in bewaring mocht stellen. Uit artikel 62a, derde lid, van de Vw 2000, volgt dat de minister aan de vreemdeling, na het niet naleven van een bevel tot onmiddellijk vertrek naar het grondgebied van de lidstaat waar hij een verblijfsrecht heeft, een terugkeerbesluit kan uitreiken. In dit geval heeft de vreemdeling herhaaldelijk geen gehoor gegeven aan het bevel zich naar Frankrijk te begeven, waarna de minister een terugkeerbesluit heeft uitgereikt met een terugkeerverplichting naar Algerije. Anders dan in de uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ2799](#), bestond in dit geval geen aanleiding om het terugkeerbesluit in te trekken na de schriftelijke bevestiging van de Franse

autoriteiten dat de overdracht van de vreemdeling door Frankrijk wordt geaccepteerd. De minister heeft namelijk het terugkeerbesluit aan de vreemdeling uitgereikt omdat hij de eerdere bevelen zich naar Frankrijk te begeven niet is nagekomen. Gelet op het voorgaande mocht de minister de vreemdeling dus met het oog op uitzetting naar Algerije in bewaring stellen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestond in dit geval geen aanleiding om de bewaringsmaatregel te baseren op artikel 59, tweede lid, van de Vw 2000. Die bepaling is bedoeld voor de situatie waarin een vreemdeling op korte termijn kan worden uitgezet. Niet is gebleken dat alle voor uitzetting naar Algerije benodigde bescheiden voorhanden waren of op korte termijn voorhanden zouden zijn. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

JnB 2025, 93

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:173](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59 lid 1 a, 72 lid 1, 73 lid 1 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. In zijn grief betoogt de minister terecht dat ingevolge artikel 73, eerste en derde lid, in samenhang gelezen met artikel 72, eerste lid, van de Vw 2000, het maken van bezwaar geen opschortende werking heeft als dat niet tijdig is gedaan. Dat geldt overeenkomstig voor het maken van bezwaar tegen de vaststelling dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan heeft, zoals hier aan de orde. De bewaringsrechter moet bij zijn oordeel betrekken of het bezwaar tijdig is ingediend, omdat hij daarmee een procedureel feit uit een andere procedure constateert, dat gelet op artikel 73, eerste en derde lid, van de Vw 2000, direct aan de rechtmatigheid van het verblijf en dus aan de grondslag van de maatregel van bewaring raakt. Daarmee geeft de bewaringsrechter geen inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van een besluit dat niet bij hem voorligt en treedt hij dus niet buiten zijn bevoegdheid.

JnB 2025, 94

MK ABRS, 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:157](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Onrechtmatig aanleggen van handboeien. Uit de enkele omstandigheid dat in dit specifieke geval niet deugdelijk is gemotiveerd waarom het aanleggen van handboeien bij deze vreemdeling noodzakelijk was, volgt niet dat in bewaringszaken bij de overbrenging standaardmatig een veiligheidsrisico wordt aangenomen. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat het in dit geval gaat om het standaardmatig aanleggen van handboeien, wat dusdanig ernstig is dat de belangenafweging alleen al hierom in het nadeel van de minister uitvalt.

[Naar inhoudsopgave](#)